

Borgmester Mogens Lønborgs budgetordførertale 2008

Borgerrepræsentationssalen d. 4. september 2008

Disposition:

- **Indledning**
 - Økonomien er god

- **Byen udvikling/miljø**
 - Verdens bedste by
 - ”Antihøjhusstrategi” skal fastholde byens værdier:
 - Lys, luft og plads
 - Idrætsfaciliteter og friluftsmuligheder
 - Velfungerende trafik, også for at sikre erhvervslivets rammer
 - Ordentlige trafikforhold betyder også miljø/helbredsgevinster

- **Københavnerne skal være sundere**
 - Kedelig Danmarksrekord i usunde borgere
 - Massiv børne-indsats: behandling til fede, hjælp til familier m.m.
 - Sundhedshuse/almene sundhedscentre + center for kræft ramte:
 - Alle skal have glæde af de gode tilbud
 - Hjælpen øger livskvaliteten...
 - ...fremmer sundheden...
 - ...og gavner kommunen

- **Prioritering af de svageste grupper – ældreområdet**
 - Penge til socialforvaltningen
 - Krav om gennemsigtighed
 - Krav om effektivitet
 - Tilbud om at lære af vores kvalitetsstandarder
 - Krav om budgetanalyse
 - Penge til Sundheds- og Omsorgsforvaltningen
 - Natten begynder kl. 15.00
 - Skab mulighed for sociale aktiviteter
 - Fokus på demens

- **Rekruttering/efteruddannelse af medarbejderne i SUF/KK**
 - Københavns SundhedsAkademi
 - Uddannelse er rekruttering
 - 2-kroner-plan
 - Lederudvikling og belønning af medarbejdere

- **Afslutning – Økonomi/skat**
 - Anlægsbudget
 - Ritt vil afsætte urealistisk store beløb
 - Stort behov for anlægsprojekter
 - Vi kan ikke bruge pengene
 - Ritt er usolidarisk overfor de andre kommuner
 - Sæt skatten ned og vær solidarisk med københavnernes!

- Vi ses ved forhandlingsbordet.

Indledning

Det går godt i København. Økonomien er så god, at vi til næste år – hvis vi fortsætter med uændret skat ender med et rekordstort budget. Og derfor er fastlæggelsen af budgettet i særklasse den begivenhed, som har størst betydning for alle københavnere. Derfor håber jeg, at der i år kommer et bredt forlig ud af forhandlingerne. Uanset hvor bredt eller snævert et flertal, der står bag en aftale, så er det i sidste ende stadig de syv borgmestre og deres forvaltninger, der skal udmønte budgettet. Og der er ingen tvivl om, at jo mere enige vi er om de store beslutninger, vi står over for, jo bedre bliver københavnernes udbytte.

København som en dynamisk metropol

Det er ikke længe siden, at København blev kåret som verdens bedste by. En af begrundelserne lød, at København nærmest er designet til at bo i. Herunder at det kun tager ganske få minutter at cykle til en grøn park. Og ja, det *er* København. Men ikke meget længere, hvis overborgmesteren og borgmester Klaus Bondam får deres vilje med den fortætningsstrategi.

Overborgmesteren vil have et København fyldt med beton, som vil fortrænge den lyse, grønne og åbne by vi kender i dag. Beton med mange flere mennesker end dem der bor i byen i dag – og derfor også mange flere biler end dem, der jo fylder godt i gaderne i dag. Det lyder ikke som det København, jeg ønsker med masser af luft, lys og plads til det moderne bymenneske. Tag eksempelvis Kløvermarken, hvor man vil plastre endnu et byens åndehuller til med beton og lejligheder.

Vi skal have bedre idrætsfaciliteter og friluftsmuligheder. Med den standard København kan levere i dag, så kan vi ikke på nogen måde kalde os idrættens hovedstad, men det mener jeg at vi burde. Vi skal udnytte byens rum til glæde for københavnernes og til gavn for sundheden. Tag indre by: der bor 46.000 mennesker og der er ikke en eneste idrætshal! Derfor vil jeg gerne have genoplivet det byggeri, som har været på tegnebrættet for området. Og det er da et paradoks, at forældre må sende deres børn et godt stykke ud af byen for at blive passet og opleve det grønne, luften og lyset – hvorfor ikke bruge de gode muligheder vi har i København, eksempelvis Amager Fælled.

Noget af det, der også er afgørende for en moderne metropol er et effektivt trafiksystem. Man skal være i stand til at komme rundt. Men det skal, mener overborgmesteren og teknik- og miljøborgmester Klaus Bondam, kun være forbeholdt dem der går, cykler eller tager bussen – bilerne skal have et ordentligt los bagi, så de kommer ud af byen. Og det er en brøler.

Det er en misforståelse, at der skulle findes god og dårlig trafik. Trafik er godt. Der skal være så stor en mangfoldighed af muligheder, som det overhovedet kan lade sig gøre til at transportere københavnernes rundt. Derfor skal vi kigge på alle trafikområder, og se hvordan vi kan gøre det bedre, i stedet for at begrænse københavnernes muligheder.

Socialdemokraternes og de radikales linie er derfor et vildspor. De lukker af for biltrafik i en tid, hvor mange forlader den kollektive trafik, fordi den ikke lever op til københavnernes behov. Det er ved til det bål, der langsomt er ved at få trafiksystemet til at gå i hårdknude.

Så lad bilerne være; det er mange børnefamilier afhængige af for at få hverdagen til at fungere. Det samme er erhvervslivet, der er en af de væsentligste grundpiller, der bærer byen.

Pengene kan bruges bedre andet steds: sørg for at der er parkeringspladser til bilerne, så dæmper vi trafikproblemerne og mindsker klimabelastningen. Sæt turbo på forarbejdet til en havnetunnel, så vi kan få den gennemkørende trafik hurtigt gennem byen uden at genere unødigt og uden at forurene unødigt.

Og så synes jeg også, at vi allerede nu skal tage næste skridt i metroplanerne og vedtage en principbeslutning om at videreføre metroen fra Nørrebro til Brønshøj. Det er en bydel, som trænger!

Vi skal i en retning, hvor infrastrukturen i trafikken på alle niveauer kommer op i en klasse, som man kan forvente af en moderne storby. Det vil hjælpe københavnere i deres dagligdag og samtidig vil der være miljømæssige gevinster at hente. Forureningen bliver reduceret, og det har en stor betydning, eftersom bilos er årsag til voldsomme sundhedsproblemer og årligt skønnes at slå 3000 danskere ihjel.

Københavnere skal være sundere

Vi har i København en noget uheldig danmarkskord – visse bydele har Danmarksrekord i usundhed. Det er en tikkende bombe og en udvikling, som vi skal have vendt med det samme. Sundhed er selvfølgelig i første række et personligt ansvar, som vi ikke kan tage for den enkelte, men vi har *også* et stort ansvar – for vi har også et fælles ansvar for hinanden.

Vi har overblikket og ekspertisen til at vide hvor skoen trykker. Vi har muligheden for at gå ind og forsøge at påvirke, der hvor problemerne vokser. Derfor skal vi gøre alt hvad der står i vores magt for at vække ansvarsfølelsen hos den enkelte – også fordi vi ved, at der er mange faktorer der kan sabotere ansvarsfølelsen.

Et godt eksempel er nærgymnastikken, som mange ældre *indtil nu i hvert fald* har benyttet flittigt. Det er helt i tråd med ånden i den nye ældrepolitik for København, som netop handler om at vi skal skabe rammerne for at byens ældre skal holde sig i gang.

Desværre er priserne steget voldsomt efter kommunen slap nærgymnastikken og det blev en opgave i folkeoplysningsregi. Prisstigninger rammer ældre hårdt, fordi mange ikke har meget mere end en folkepension at leve af – og resultatet er da også at de ældre er begyndt at falde fra.

Så hvis vi mener den ældrepolitik alvorligt, som vi alle har stemt for, så bør vi i disse budgetforhandlinger finde midler til at få priserne ned på det niveau, som indtil nu har været med til at sikre at mange ældre holder sig i gang.

Men mest påtrængende er nok medansvaret for børnene – de kan ikke selv tage et ansvar, hvis deres rollemodeller ikke kan vise dem vejen. Derfor kan vi slet ikke lukke øjnene for den sundhedskatastrofe, der ligger og bobler på det område.

Vi skal i gang nu og sætte massivt ind i forhold til de københavnske børn, hvis vi vil være sikre på at kunne se os selv i øjnene om ti eller tyve år. Overvægt og sukkersyge plager allerede vores børn, og kombineret med rygning, alkohol og inaktivitet, så har vi ingredienserne til den bombe, der er begyndt at tikke.

Desværre er situationen så alvorlig, at dystre prognoser forudsiger, at et stort antal børn vil dø før deres forældre, men hvis vi når børnene nu, så står vi ikke om ti eller tyve år med en sundhedskatastrofe med overvægtige og syge københavnere, som får et elendigt liv og en tidlig død.

For om ti eller tyve år, når de kronisk syge i stort tal begynder at melde sig ud af arbejdsmarkedet, når dårlig livsstil sender os på rutschetur i statistikken over levetid, når sundhedsvæsenet for alvor begynder at knirke under byrden af de mange, som vi taber nu, hvem har så lyst til at sige: ”se, det har jeg været med til at skabe”?

I Københavns Kommune bruger vi i dag meget få midler på, at vores børn og unge bliver sundere. Jeg mener, at det er et område, vi slet ikke har råd til ikke at prioritere. Der er ikke i dag et behandlingstilbud i København til de overvægtige børn – og deres familier. Det skal vi selvfølgelig have. Forebyggelsesindsatsen skal styrkes massivt, og vi skal være langt bedre til at spotte overvægtige børn i vores institutioner. Vi skal eksempelvis undgå, at 12-årige børn har diabetes 2. Vi vil kunne gennemføre en massiv og målrettet sundhedsindsats i forhold til børn for ”kun” 30 millioner – som jo er et lille beløb i københavnske sammenhænge. Til sammenligning bruger vi over 141 millioner på vores børns tænder.

Det er godt at vi sørger for børnenes tænder, men sundhed handler om hele billedet, og det er afgørende at vi får øjnene op for problemerne.

SUNDHEDSHUSE/KRÆFTHUS/SUNDHEDSCENTRE

Vi har i denne uge – endnu en gang – fået bekræftet hvad vi allerede ved; kroniske sygdomme ødelægger hverdagen for flere og flere danskere. Ulighed i sundhed skævvrider samfundet i urimelig grad. Så kan det godt være at København er den bedste by i verden at leve i – men det hjælper ikke de mange, som ikke ligefrem lever et liv på solsiden. Det kan sundhedsindsatser være med til at rette op på.

Det er ikke vores rolle som kommune at behandle de mange tusinde, som er berørt af den alarmende udvikling. Det er der andre, der har ansvaret for. Men det er vores ansvar, at hjælpe disse mennesker, som kæmper for at vende tilbage til det liv, de engang kendte. Og det er vi faktisk fantastisk dygtige til – især på to områder.

Vi har to sundhedscentre, der giver de kronisk syge en bedre livskvalitet og gør dem i stand til at fungere bedre rent fysisk i det daglige, og som samtidig løfter en stor opgave på forebyggelsesområdet.

Desværre dækker de to sundhedscentre kun Nørrebro og Østerbro, selv om de netop tager hånd om nogle af de allerstørste problemer på sundhedsområdet. De muligheder og den hjælp skal alle københavnere have adgang til. Overbrogmesteren må til lommerne, så alle bydele har et sundhedscenter.

Vi har også et sundhedscenter specifikt for kræfttramte, som hjælper de kræfttramte på en lang række områder, både hvad angår de fysiske problemer, som sygdommen og ofte også behandlingen medfører, men i høj grad også det enorme menneskelige pres, som kræftpatienter lever. Det betyder kort sagt, at mange kræftpatienter kan opretholde en tålelig dagligdag, frem for at livet går helt i stykker for dem.

Centret er blevet en enorm succes, og vi må derfor konstatere, at vi langt fra har kapacitet til alle københavnere. Og heller ikke her mener jeg, at tilbuddet skal gælde nogle københavnere og ikke andre.

Derfor optræder både de almene sundhedscentre og sundhedscenter for kræft i mit og et enigt Sundheds- og Omsorgsudvalgs budgetønsker. For en politiker burde prioriteringen ikke være til at komme uden. Vi hjælper en masse sårbare mennesker til en bedre livskvalitet – og det betaler sig endda samfundsøkonomisk, når man regner de mange med, som er i stand til at vende tilbage til arbejdsmarkedet med vores hjælp.

Derfor vil jeg også i samme åndedrag nævne sundhedshuse – ikke at forveksle med sundhedscentre. Vi er langt fremme med planer om at etablere Københavns første sundhedshus på Amager. Tanken er meget enkel men også meget omfattende. Jeg har en drøm om at jeg vil have samlet alt, hvad der findes på sundhedsområdet, og som ikke hører hjemme på sygehusene, i sundhedshuse. Altså først og fremmest praktiserende læger, men derudover alt fra sygeplejeklinikker over apoteker til speciallæger.

Målet er, at borgerne i København, uanset hvor de bor, kun skal have én indgang til sundhedsvæsenet udenfor sygehusene, og det er deres lokale sundhedscenter. Jeg tror, at det ville have betydning overalt:

- I ulighed i sundhed, fordi det bliver så meget nemmere at nå de grupper, som vi har sværest ved at nå i dag, hvis de ikke skal møde et massivt og uigennemtrængeligt system, men blot skal henvende sig ét sted.
- I forhold til at rekruttere læger, fordi det bliver så meget mere attraktivt at sidde i de faglige fællesskaber, der vil opstå.
- I den almindelige service overfor borgerne, som i dag må opleve at skulle den gamle talemåde om at løbe fra Herodes til Pilatus i overdrevet omfang.
- I forhold til forebyggelse, fordi det bliver så meget nemmere at overskue sundhedsvæsenet, og derfor så meget nemmere at overskue at gøre noget ved helbredsproblemer i tide.

Generelt kan man sige, at dette er en investering, som med stor sandsynlighed vil have et stort afkast. For hvis ikke vi går offensivt til værks på sundhedsområdet, så vokser problemerne, og så bliver ekstraregningen enorm.

Et sikkert København

Således altså et sundt København – jeg vil også gerne have et sikkert København.

Jeg vil derfor også gerne kvittere for det arbejde, som er sat i gang her i kommunen med fokus på volden, kriminaliteten, hærværket og bandernes aktiviteter. Der er rigtig mange gode tanker i arbejdet, kan jeg se allerede nu, i form af de mange tiltag og idéer der er i forhold til at trænge ind til disse unge. Der skal være en massiv og ikke mindst mere effektiv forebyggelsesindsats.

Men der skal også være konsekvens – der er kriminelle derude, som er uden for pædagogisk rækkevidde, og dem når vi ikke ved at spørge pænt om de ikke nok vil lade være med at begå kriminalitet. Derfor glæder det mig da også at høre, at der fra Christiansborg er røster, der vil gøre forældre ansvarlige, hvis de unge begår hærværk, og de ikke selv kan gøres ansvarlige.

I mine øjne er det den rigtige logik, fordi der ellers er et billede af, at man kan opføre sig som man vil, uden at der er nogen konsekvenser nogen steder. Og den tænkemåde mener jeg også vi skal have med i arbejdet i København. Det er en katastrofekurs, når et flertal her på rådhuset har føjet de unge fra Ungdomshuset og givet dem det, som de har kæmpet for med voldelige midler. For når den kamp lykkes, så kan ingen fortænke de unge i at tro, at det er måden at opnå noget i København. Derfor gruer jeg også for næste gang denne gruppe unge er utilfredse med noget.

Så jo, vi skal bruge penge på at gøre København til en sikker og tryk by, men der skal også holdning bag. Hvis vi siger ét, men praktiserer noget andet, så er det praksis de unge retter sig efter.

Prioritering af de svageste grupper

Nu er det jo ikke en bundløs pengekasse, som vi hiver penge op af, men som jeg indledte med at sige, så går det godt i København. Derfor er det også pinligt at se, at der stadig er store mangler i arbejdet for de svageste i København – altså de psykisk syge, de handicappede, de hjemløse, misbrugerne og de gamle.

De svageste bør – uanset hvor godt eller skidt det ser ud med økonomien – stå forrest, når vi lægger budgetter. Der kan være nok så mange andre områder, som er vigtige, og som vi gerne vil give penge til – og det skal vi også, hvis vi kan. Men vi *må* ikke svigte de mennesker, som er helt og aldeles afhængige af at vi hjælper dem.

Overborgmesteren plejer at sige, at politik handler om at prioritere. Jeg håber, at overborgmesteren og de øvrige partier denne gang vil prioritere de svageste grupper i København.

Der er nok ingen tvivl om at det sociale område bliver styrket – og det er nok helt på sin plads – men årsagen til prioriteringen er desværre nok ikke, at behovet er der, men nærmere at det er der kameraerne peger hen for tiden. Det var jo i hvert fald den mekanisme vi så sidste år, da der blev pisket en mediestorm op, som sendte millioner i en lind strøm mod Børne- og Ungdomsforvaltningen. Og i øvrigt også den mekanisme som brugerne af Ungdomshuset helt bogstaveligt formåede at slå plat på.

Nuvel, jeg mener at det er helt på sin plads, at de borgere, der hører under Socialforvaltningen, mærker at de bor i en rig by. Når det så er sagt, så mener jeg også, at vi skal binde krav i halen på de penge, vi sender til Socialforvaltningen. Der skal være krav om en større gennemsigtighed, for den gennemsigtighed findes ikke i dag. Vi skal kunne se, at pengene når ud til de svageste.

Og så synes jeg, at det er på sin plads at få gennemført en budgetanalyse i socialforvaltningen. De problemer, som netop nu udstiller hvor stort et behov, der er for forbedringer i forvaltningen, kommer på trods af, at det er en meget omkostningstung forvaltning. Og så mener jeg, at det er vores ansvar som politikere at skaffe et overblik over, om vi får det ud af pengene, som vi bør få. Vi skal jo i enhver henseende sørge for at vi får mest muligt for de penge vi bruger.

Jeg vil i den forbindelse gerne dele de erfaringer, som vi har høstet ved at stille helt klare kvalitetsstandarder på ældreområdet, som gør hele området gennemskueligt for borgere, medarbejdere og politikere både hvad angår økonomi og service.

Og selvom Socialområdet står til at blive tilgodeset, så håber jeg ikke, at det betyder, at man igen forbigår de ældre. De svageste ældre kan ikke selv råbe op, de er ikke i stand til at troppe op på rådhuset, men det betyder ikke at deres behov er underordnede.

For at sige det rent ud, så er der simpelt hen områder, hvor vores serviceniveau er blevet så lavt, at vi ikke kan være det bekendt. På plejehjemmene begynder natten klokken 15:00, forstået på den måde, at der stort set ikke er aktiviteter om eftermiddagen. Det er ikke værdigt, at borgere ikke kan få hjælp til andet end det allermost basale såsom at spise og komme på toilettet. Det er de mennesker, der har knoklet for at bygge det op, som vi nu nyder godt af, som bruger deres sidste år på at sidde og kigge ud i luften.

Der er meget lidt tid til sociale aktiviteter – som spil, sang eller udflugter - eller ja blot simple ting, som at de ældre kan sidde ude og nyde eftermiddagssolen. For at realisere dette skal vi have øger personalenormeringen på plejehjem i ydertimer og weekenden.

Jeg mener, at vi skal styrke indsatsen overfor de demente ældre i København. De garantier, som gælder andre ældre i København, gælder ikke de demente, altså de svageste ældre, og det hører ikke hjemme i en by som København.

Vi skal sætte et markant fokus på demens, og give de demente borgere den bedste pleje og omsorg vi kan. Derudover skal de pårørende have en langt bedre støtte og rådgivning end de får i dag. I øvrigt er det et enigt Sundheds- og Omsorgsudvalg, der står bag disse ønsker og det glæder mig meget.

Lad mig i denne sammenhæng også sige, at Sundheds- og Omsorgsforvaltningen bør have de penge, som rettelig tilkommer forvaltningen, allerede inden vi begynder at forhandle budget. Trepartsforhandlingerne pålægger os en række opgaver, og med de opgaver følger en kompensation fra staten – de penge skal naturligvis gå til at løse opgaverne, og ikke – sådan som overborgmesteren vil det – indgå i budgetforhandlingerne.

Der er jo tale om opgaver, som vi skal udføre, så hvis vi ikke får finansieringen til dem, så må overborgmesteren jo fortælle hvilke opgaver vi *ikke* skal løse for de ældre.

KOMPETENCEUDVIKLING:

Alt hvad jeg har sagt indtil nu handler groft sagt om hvad jeg mener borgerne skal have for skattekrone, men vi skal også se på hvordan vi sikrer, at det kan lade sig gøre at levere den ”vare”. Det er jo ikke en selvfølge, at vi i det hele taget er i stand til at levere den service, som borgerne forventer.

Her tænker jeg især på vores medarbejdere, for uanset hvor fine planer vi kan lave, så kommer vi ingen vegne uden gode og glade medarbejdere. Og dem har vi kun, hvis Københavns Kommune er en arbejdsplads, som kan leve op til medarbejdernes forventning til en god arbejdsplads.

Kompetenceudvikling er ikke verdens mest sexede ord, men alligevel har det været sværere at sælge her på rådhuset, end jeg havde regnet med. For næsten et par år siden åbnede vi Københavns SundhedsAkademi, som er blevet en overvældende succes. 2000 kurser er allerede gennemført for medarbejdere, som vil dygtiggøre sig til gavn for borgerne, men alligevel lever akademiet fortsat på lånt tid. Mit ønske om at gøre projektet permanent blev afvist sidste år, og det forstår jeg slet ikke.

Der skal derfor allerede nu findes penge, hvis vi fortsat skal have klippekortmodellen på sundheds- og omsorgsområdet.

Og selv om sundhedsakademiet er et ambitiøst projekt, så bør vi gå endnu videre i København. Vi skal turde investere i vores medarbejdere nu, for hvis vi ikke gør det, så er den sikre vej mod mangel på arbejdskraft. Hvis vi vil tiltrække den arbejdskraft, som der er så stor rift om, så må vi også vise at vi tager dem og deres faglighed alvorligt. Det gælder lige fra dem, der er under uddannelse, fordi der er så meget mere grund til at vende tilbage til en arbejdsplads som færdiguddannet, hvis man ved at man bliver taget alvorligt, til de ældste, som måske får lyst til at blive et par værdifulde år ekstra på arbejdsmarkedet, hvis vi fortsat gør arbejdet spændende og attraktivt for dem.

Vi har jo allerede set, at lønnen er vigtig for medarbejderne i det offentlige, men der er ingen tvivl om at arbejdsforholdene også er en afgørende faktor. Derfor har København en mulighed for at positionere sig, som kun er meget få kommuner forundt. København skal være det sted, hvor man virkelig får lov at bruge sine evner, og hvor der uden sidestykke er mulighed for at bevæge sig fagligt. Det vil have kolossal betydning for mulighederne for at tiltrække nye medarbejdere – og holde på dem vi allerede har. Derfor skal vi tænke stort – som vi har gjort med Københavns SundhedsAkademi – og vi skal tænke videre end Københavns SundhedsAkademi.

Grundlæggende er jeg nået frem til den konklusion, at det er helt forkert, at uddannelse og kompetenceudvikling af medarbejderne i Københavns Kommune afhænger budgetforhandlingerne år efter år. Det er et helt forkert signal at sende, hvis vi vil markere kommunen som en attraktiv arbejdsplads, og hvis vi vil give vores borgere den bedste service, uanset hvilket område vi taler om.

Derfor foreslår jeg, at Københavns Kommune laver en to-kroners pulje. For hver gang vi betaler hundrede kroner i løn, så skal der afsættes yderligere to kroner i budgettet til efteruddannelse – og blot for at undgå misforståelser, så mig skære yderligere ud i pap, at de to kroner ikke skal tages fra lønnen, det er penge, vi skal finde.

Københavns Kommune skal også få øjnene op for det kæmpestore potentiale, der er i lederudvikling. Vi ved, at gode ledere er en af vejene til et lavere sygefravær, og derfor skal vi have en systematisk opkvalificering og dygtiggørelse af lederne i kommunen. Jeg mener heller ikke vi skal være bange for at belønne gode resultater, både blandt lederne, men også blandt medarbejderne. Helt konkret ser jeg gerne, at vi tør gøre som også private virksomheder har gjort og belønne lederne med et lavt sygefravær. Vi må i det hele taget turde tænke nyt for at tage fat om et af de største problemer omkring sygefravær.

ANLÆGSMIDLER/SKAT

Og lad mig så slutte hvor jeg begyndte, nemlig med den gode økonomi. For det lader til at Ritt Bjerregaard insisterer på at bruge den gode økonomi i kommunen til at insistere på at afsætte et urealistisk højt beløb til anlægsprojekter på næste års budget.

Det betyder, at vi svigter landets øvrige kommuner og bryder en aftale, som vi selv har skrevet under på. Det burde tale for sig selv!

Guderne skal vide, at årtiers socialdemokratisk misligholdelse har efterladt en bygningsmasse, der meget vel kunne have god brug af de 3,9 mia. kr., som overborgmesteren vil afsætte i næste års budget. Men beløbet er over en fjerdedel af det samlede beløb, som landets kommuner må bruge på

anlægsudgifter til næste år. Så hvis aftalen med staten skal overholdes, så må landets øvrige kommuner altså holde deres anlægsudgifter unaturligt lave. Det svarer til at sige, at vores problemer er vigtigere end deres problemer.

Jeg synes ikke, at socialdemokraternes påståede solidaritet fylder særligt meget i overborgmesterens mangel på samarbejde med de øvrige kommuner. I stedet kunne vi være solidariske med skatteborgerne i vores egen by. Vi kunne vi i stedet sætte skatten ned med et procentpoint, for selv med en skattenedsættelse på et procentpoint ville vi stadig have flere penge til anlægsprojekter end vi nogensinde har haft før.

Og så taler vi oven i købet om så store beløb, at det ikke kan lade sig gøre at bruge så mange penge. Det har dette års budget bevist.

Overborgmesteren har selv understreget denne pointe ved at åbne pengekassen for revl og krat af anlægsprojekter fra hele kommunen, hvis bare det er projekter, som kan bogføres i år. Det demonstrerer med al tydelighed hvor svært det er at få brugt de 2,3 mia. kr., som kommunen satte af til anlægsprojekter i år. Derfor burde det ikke være nødvendigt at nævne, at det er helt hul i hovedet at snakke om at bruge 3,9 mia. kr. til næste år. Det er en gammeldags form for stop-and-go styring, som vi burde have forladt for lang tid siden.

Som jeg sagde indledningsvist, så håber jeg, at der i år kommer et bredt forlig ud af forhandlingerne. Uanset hvor bredt eller snævert et flertal, der står bag en aftale, så er det i sidste ende stadig de syv borgmestre og deres forvaltninger, der skal udmønte budgettet. Og der er ingen tvivl om, at jo mere enige vi er om de store beslutninger, vi står over for, jo mere får københavnerne ud af det. Så jeg forventer, at dette emne bliver en del af en seriøs forhandlingsrunde, som jeg forventer overborgmesteren indleder i år.